

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Alimenta Pietatis Erga S. Iosephvm Iesu Christi Nvtritivm Post Iesvm Et Mariam Divorvm Amabilissimvm

Barry, Paul de

Monachii, 1650

Cap. XII. De prodigiosâ ope, quam S. Iosephvs in corporis morbis, ac
præsertim in co[n]tagione inuocatus adfert.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46266](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46266)

CAPVT XII.

*De prodigiosa ope, quam S. IOSEPHVS
P. HVVS in corporis morbis, ac praesertim
in contagione adfert.*

MIRVM profectò videatur, si nemo me inuadat, vbinam illa miracula sint, quæ S. IOSEPHVS in viuis patrauit; quando est admodum rationi consonum, cum tantæ sit sanctitatis, eam fuisse istiusmodi documentis comprobata. Totius responsi loco, quod primâ fronte reddam, erit vt propugnem, omnes eius actiones totidem fuisse miracula, quandoquidem ita communem modum in ordine gratiæ excedebant, quemadmodum prodigiosæ morborum & corporum quopiam nauo laborantium curationes naturæ ordinem consuetum exsuperant. Quid igitur tunc alijs miraculis fuit opus, quando tota illius vita continuum miraculum constansque argu-

argu-

argumentum eius sanctitatis fuit, aliaque ad hanc rem fuissent inutilia? Accedit, quòd, si alio prodigiorum genere fuisset illustris, periculum fuisset, ne Iudæi ad idololatriam satis propensi, ei quosdam diuinos honores habuissent, sacrificijs, aut donis nonnullis ei ceu cuiusdam Deo consecratis: ob quam eandem causam dicitur S. Joannes Baptista mirâ patrâdi facultate caruisse.

Addam insuper, non illud tempus fuisse; sed IESVM nostris temporibus illam felicitatem reseruasse, eorum imprimis gratiâ, qui Patri eius putatio essent deuoti, quoniam id Dei consilium fuisset, eius existimationem postremis hisce sæculis maximè reddendi celebrem. Quando igitur tempus illud aduenit, mei modò muneris est, aliquot ex illis miraculis in medium proferre, quæ per Christianum orbem vniuersum, & præcipuè in Galliâ nostrâ eius gloriam illustrârunt. Neque hoc eò spectat, quasi ea beneficia, quæ
 animis

animis in curâ interioris virtutis, aut cupiditatum victoriâ, aut peccantium conuersione contulit, non sint pro miraculis habenda: sed quoniam vulgus plerumque miraculi nomen prodigiosis, ac inusitatis morborum corporeorum sanationibus potiùs, quàm alijs rebus attribuit, nihil vereor, miraculi nomen hoc Capite magis quàm præcedentibus vsurpare.

Cæterùm de mirabili ope, quam toties in restituenda corporum sanitate S. IOSEPHVS ægris contulit, aliquas tibi curationes apponam; quas idcirco selegi, quòd vel mihi sint clariùs perspectæ, vel potiorem partem testis adfuerim, eosque nouerim, qui in Lugdunensi hac ciuitate, vbi nunc dego, illa auxilia sunt experti.

Primo loco S. Teresia veniat. Hæc S. Virgo grauissimis ac diuturnis in iuuentute morbis, cùm iam Religionem profiteretur, fuit exercitata; interque alios octo mensium spatio omnibus membris capta, virium impotentia,

M

deli.

deliquijs , acerbis cordis doloribus, multisque subinde alijs malis , præ quorum acerbitate sæpe omni destituta sensu iacebat, perpetuò affligebatur; ac hæ tam molestæ ægri tudines tres circiter annos miserè illam tenuerunt. Tandem S. Iosephi, cuius erat vnicè studiosa, festumque quotannis diem maximâ solennitate celebrabat, ope conualuit, vt mouere se, ac incedere posset. Quo beneficio restitutæ valetudinis multò maximè ad S. Iosephi patris sui amantissimi amorem excitabatur. *a*

Ioanna ab Angelis, Lauduni Ursularum Antistita periculoso morbo pleuritidis lethalis tentata, eoque calamitatis adducta, vt Medici omnem ei spem sanitatis rediturę præciderent, S. Iosephi auxilio, qui conspicuus manum suam affecto lateri applicabat, prodigiôsè sibi fuit reddita. *b* Dignum quidem esset hoc miraculum, cuius se-

ries

a Ex l. 1. cap. 7. in eius vitâ.

b Ex relatione mirac. impressâ 1637.

ries minutim esset omnibus explicata; sed ego ad eum me libellum remitto, qui eâ super re impressus, omnia complectitur, quæ in hoc argumento desiderari possunt, additâ etiam præcipuo eius prodigij capite, Pictaviensis videlicet Episcopi approbatione. Nihilominus modus huius curationis prodigiosâ vñctione à Diuo isto factæ tam est consideratione dignus ac plenus consolatione, vt religioni mihi essem ducturus, hoc loco eum prætermisissè: præsertim cùm ad illustranda alia miracula, quæ eodem vngendi ritu sunt patrata, huic prodigio subiungã, mihi sit profuturus. Ad ea tamen, quæ in hac causâ euenerũt, enarranda nolim meis verbis vti, sed vt res eò maiori fide tractetur, malo ita referre, quemadmodum ægra ipsamet, iam sanitate donata, recensuit. In hunc igitur ferè modum eius litteræ loquũtur. Cœpi consultationibus non aliter laborare, quàm ij solent, qui supremis suspirijs cum morte luctantur: fiebamque in toto

corpore omnis sensus expers, etsi animo semper mihi presentissima essem. Cumque in hoc statu versarer, magnam pulchramque nubem conspexi, in qua ad dextrum latus Angelus meus Tutelaris latebat, incredibili pulchritudine instar iuuenis octodecim annorum præditus, flavâ longaque cæsarie per collum decenter defluente: atque hic beatus genius manu magnum ac candore insignem cereum tenuit. Alterum latus S. Iosephus gloriosus Pater meus occupavit, cuius cultus erat Sole serenior ac maiestate plusquam humanâ conspicuus, speciem viri quadraginta annos non longè excedentis referebat, micantibus capillis etsi castaneo colore tinctis, qui latè per humeros se diffundebant. Eum vidi blando obtutu permixtâ simul oris maiestate ex ijs aliquem, qui lectulo meo adstabant, intrueri; tum oculis in me conuersis, manum ei corporis parti admouit, quæ morbi mei semper præcipua sedes ac origo

origo mali fuit: inde seu oleo, seu alio
quopiam liquore me inunxit, vt eam,
quam vngebat, partem nonnihil hu-
midam relinqueret; momentoque illo
fensi me ex integro curatam: quod ijs,
qui tunc aderant, illico significavi.
Hactenus illa. Nos, quid post hæc ac-
ciderit, prosequamur. Confestim igi-
tur ipsa iam planè incolumis lectum
deserit, cùm antè quatuordecim die-
rum continuâ febrî, & pleuritide om-
nimodâ eaque acutissimâ laborâset,
octies, aut nouies è venis sanguinem
intra duodecim dies misisset, tantaque
debilitate virium fuisset affecta, vt
mouere se non posset, nec iam aliud
nisi mortem expectaret. Sed hæc om-
nia neminem ita attonitum quàm Fan-
tonium medicum hærticum reddi-
dêre, qui tunc miraculi prorsus igna-
rus in cubiculo aderat, conscijs datâ
operâ tantisper illud dissimulantibus:
ille enim videbat omnes in genua pro-
uolutos, lectulum ægrotantis inanem
ac opertum; eam verò, quam paulò

antè moribundam reliquerat, è strato cubilis, vbi ægra nuper iacebat, sine adminiculo incedere, religiosa-que veste indutam sibi ridenti vultu obuiam prodigiosam suæ curationis seriem exponere, ac pro tanto sibi impenso labore gratias agere. Quæ res tam subitanea ita illum obstupescit, vt diu attonitus, quid diceret, aut cogitaret, in promptu non haberet. Postremò remittente nonnihil admiratione asserebat, miram hanc esse mutationem, sed diuinæ omnipotentia nihil non esse facile. Ad aliud prodigium inde transeamus, quod admirandam illam vnctionem insecutum est. Quod enim ei interulæ parti ex vnctione adhæserat, quâ ægra pretiosum vnguentum inde, vbi vncta sibi videbatur, absterfit, non solum suauissimum odorem retinuit, velut ego ipse in rem præsentem veni, cum ipsa Monialis Lugduni in transitu diuerteret; verùm etiam facultate patrandi miracula fuit donata, quæ in Rosaria quoque,

que, numismata, imagines & chartas ab vncto illo diuinitus lino attactas dein transijt. Habes igitur omnis generis documenta, atque continuam admirandorum auxiliorum enarrationem, quæ morbidi precibus ac meritis S. IOSEPHI experiuntur.

Domina Laubardemontia aliquot à Ioannæ ab Angelis dictæ sanatione hebdomadis, Cæsaroduni in morbum incidit, pleuritide adeò excruciatâ, vt quatuor Medici, qui eius curam susceperant, statim eam admodum periculosam pronuntiarent; postquam multa remedia irritò conatu adhibuerunt, quæ tamen ipsa repetere non sunt ausi, ne mortem ei matronæ simul & proli, quam in vtero ferebat, accelerarent, post quartum mensem cum ipsi quoque postremò præ se ferrent, se malè illius vitæ metuere; Deus agrotanti & vnâ Laubardemontio huius coniugi desiderio iniecit, idem remedium adhibendi, quod ei Moniali S. IOSEPHVS præsens afferebat. Quamprimùm igitur Laudunum hominem expediunt, &

ab Ursulinis vsus lintei, quod fuisset
 cælitus balsamo imbutum, tradi sibi
 postulant. Nec mora, linteam illæ
 commodant, quod ægotæ allatum
 initio balsami prorsus diuini odore
 eius animum recreauit; tum vbi ad
 dextrum fuit latus, quo laborabat, ap-
 plicatum, sensit se perfectâ sanitate po-
 titam; ac post paucas horas prolem
 enixa est, quam Medici, & Chirurghi
 credebant ante mensem in vtero mor-
 tuam.

Claudius Munierius adhuc puer La-
 bergemontij in Brixienfi arce versa-
 tus, graui ter inusitato tumore à co-
 xendice ad renes vsque serpente tene-
 batur; vnde ardenti feбри correptus,
 rerum peritis metum incussit, ne inde
 claudus euaderet, aut ruptus, vt mi-
 nari ob immodicum calorem videba-
 tur, tumor aliud ei malum crearet,
 quòd in tam enormi vlcere ingens hu-
 morum copia lateret. Tam afflictâ eius
 valerudo omnes, quotquot ægrum ac-
 cedebant, ad commiserationem per-
 mouit,

movit, maximè cum viderent, quòd
aliter lecto teneri, nisi anteriori cor-
pore pronus non posset. Sed ea res ne-
minem graviùs quàm eius auunculum
è Societate nostrâ afflixit, à quo de hoc
miraculo fui edoctus: is vbi intellexit,
Medicos & Pharmacopolas Masco-
nienses omnem artem ægro nullo pro-
fectu impendisse, secum constituit,
omnem spem in S. IOSEPHI ope pone-
nere, efficereque, vt pro puello votum
conciperetur. Ipse quidem pro eius
Diui honore rem diuinam peregit, ac
postquam ægrum iussit Sacerdoti suas
noxas exponere, SS. ei Communionem
procuravit: post hæc IESV nomen illi
applicuit, monuitque, vt aliquid ex eâ
chartâ deglutiret, quæ S. IOSEPHI vn-
guentum attigisset, de quo suprâ egi-
mus: ipse loco tumoris maximè infe-
sto illius particulam admouit. Res mi-
ra! eodem die febris illum deserit, cibi
desiderium redit, tumor sensim eua-
nescit, vires illi restituuntur, ita qui-
dem, vt post tertium quartumue diem

M 5

expe-

expeditum se ad iter septem leucarum equo intra diem conficiendum per-
 senerit. Prodigium in hac curatione
 commissum non parui fuit faciendum;
 quippe locus ille, cui per modum em-
 plastri charta S. IOSEPHI vnguento im-
 buta applicabatur, etsi tunc omnium
 maximè tumeret, omnium primò sub-
 sedit; & cùm aliquamdiu veluti adusta
 pars illa appareret, omnis illa humo-
 rum colluuius dissipata euanuit, nullo
 apparente, quorsum abcessissent, ve-
 stigio. Multos alios silentio prætereo,
 qui à feбри, aut alijs malis eiusmodi
 chartarum applicatione hîc Lugduni,
 vt & Lauduni, alibiq̃ue curati sunt; vt
 commodiùs ea dicamus, quæ de qui-
 busdam alijs sanitati restitutis didici-
 mus.

Margarita Rigaudia Monialis è Mo-
 nasterio S. Elisabethæ in hac Lugdu-
 nensi vrbe, à superiori domûs conti-
 gnatione præceps delapsa, cùm gra-
 uiter offendisset, multo sanguine per
 aures etiam manabat, omnis sensûs
 expers.

expers. Ad eam curandam apta quæ-
uis remedia quærebantur; sed post
omnem operam adhuc ita capite ac
ijs facultatibus, quæ inde vigorem tra-
hunt, laboravit, vt neque quietem
capere, neque caput in puluinar re-
ponere per plures menses posset.
Quoad animum in dies itidem defi-
ciebat, neque nisi difficulter eius po-
tuit functiones obire, quòd ferè sem-
per magnâ inquietudine vexaretur,
ex offensi capitis ingenti debilitate illi
obnoxia. Ita crescente malo acciti
Medici, atque Chirurghi censuerunt,
quàm primùm caput ei aperiendum;
quod si hæc postrema remedia non
vsurparentur, iacturam vitæ, aut he-
betationem sensuum illi subeundam.
Nihilominus quia illam capitis aper-
turam vehementer ægra exhorruit,
nihil tunc illi, vt erat decretum, a-
ctum est. Interea dum exequi desti-
nata cunctantur, Monasterij Antistita
consilium cepit, quod ægræ salutem
maturauit: cælesti enim instinctu

admonita iussit, pro eius virginis incolumitate, ac S. IOSEPHI honore novies à singulis in eâ domo SS. Eucharistiam sumi. Neque interim immanes dolores primis illius novenarij diebus quidquam remisere: vbi verò postremus dies illuxit, etsi nulla tunc spes sanitatis affulgeret, Moniales quædam agere de voto pro ægræ salute D. Antelmo nuncupando cœperunt, qui Divus in eiusmodi morbis non irritis precibus inuocari consuevit. Quod vbi quædam è Monialibus intellexit, neque probare potuit, huius beneficij gloriam alteri, quàm S. IOSEPHO deberi, eum ingenti animi ardore aggressa est, precata, veller ipse hanc benefaciendi materiem occupare: hortabatur eundem, de illius honore modò agi, neque decens fore, ab altero hoc munus præstari, postquam primò fuisset rogatus; præsertim cùm ei ad huiusmodi beneficia plena potestas suppetat: illum deinde per omnes eius eximias perfectiones, & gloriosas prærogati-

rogati-

rogatiuas, quòd IESV pater putaticius
& Sponsus MARIÆ esset, obtestata est,
pollicita, si eius ope Monialis illa con-
ualuisset, se gratias illi nouenis sui
castigationibus, totidemque precibus
persoluturam. At cùm Religiosa Vir-
go illa in hunc modum perorat, ac
cum S. IOSEPHO amanter exoptulat,
iamque nono die SS. synaxin sumendi
hora imminet, ægra momento conua-
lescit, ac ita conualescit, vt cohiberi
non potuerit, quin domum obiret, cla-
maretque: miraculum! miraculum!
salua sum: bene valeo: S. IOSEPHO sa-
nitatem debeo. Ac reipsâ paulò post
placidissimè quieuit, animum ex inte-
gro recepit, odeum adiit, cùm antè il-
lic morari non potuisset, omnis om-
nino cantûs prorsus impatiens, nec ali-
ter communes cæterarum functiones
obiit, quàm ante illum casum consue-
uerat. Id quoque in hoc miraculo præ-
cipuè obseruandum est, post eam resti-
tutæ sibi Monialis curationem, ipsam
grato animo singularia S. IOSEPHO cir-

ca perfectionis interioris studium beneficia tribuisse; quæ tanti facit, quanti sanitatem sibi tam felici successu ab illo redditam æstimauit.

In eodem Monasterio ante octo circiter annos Monialis quædam recens Religiosam vitam professa, tam immani capitis dolore excruciabatur, ut non nisi maximâ difficultate capere quietem posset, oratione autem esset illi penitens abstinendum. Quâ in calamitate Antistita eam hortata est, ut quauis feriâ III. per nouem hebdomades in honorem S. IOSEPHI SS. synaxin frequentaret, ut illud à se malum amoliri dignaretur. Paruit illa quidem; sed cum quartæ septimanæ feria III., quæ anno illo fuit S. IOSEPHI natali sacra, aduenit; sub ipsâ concione, quæ in earum templo de laudibus illius Diui erat, adeò dolores illi inualuere, ut eorum magnitudinem dissimulare non posset, ac sui fieret propè impos. Ille tamen tam acerbus cruciatus eam non impedijt, quò minus,

nus,

nus, finitâ concione, more cæterarum Religiosarum ad orationem se componeret; sed tunc neque dicere aliud, neque cogitare, quàm hæc duo verba, *Sandte IOSEPH!* potuit, quæ identidem incredibili animi voluptate repetebat, S. IOSEPHO eum sanctitatis gradum, quem teneret, gratulata. Ei gaudio mox integra capitis valetudo successit, ita omni absterfo dolore, vt ab eo tempore nullo vel leuissimo malo capitis tentaretur.

Antistita Congregationis virginum sub Verbi Incarnati nomine conscriptarum aliquot annis oculorum vitio laborabat, quo à lectione prohibebatur, oculis quadam caligine obfuscat; quæ, vt Medicorum sententia fuit, ab incurabili defluxione proueniebat. Voto igitur se S. IOSEPHO Patri suo obligauit, per annum se quotidie Officium eius honori inscriptum recitaturam; & quàm primùm ab eo malo fuit persanata.

Iusto

Iusto longiùs excurrendum mihi effiet, si alia recuperatæ valetudinis beneficia prosequi calamo vellem; varia enim illa sunt. Noui, qui à maximis doloribus fuere liberati, qui periculosis febribus, fluxu sanguinis, alijsque infirmitatibus detenti conualuere: quorum votiuæ tabellæ in templo S. IOSEPHI hîc Lugduni visuntur, & hæc efficere votum aut pietas in S. IOSEPHVM potuit.

Non possum tamen hîc quædam communiora beneficia præterire, quæ in postremâ huius loci peste frequenter euenere: cum certum sit, multos aut seruatos, aut curatos à peste ope S. IOSEPHI fuisse. Decennium erit, ex quo Vrbs Auenionensis extremam solitudinem, quam ei pestis minabatur, deprecata est, voto solenni ad S. IOSEPHVM edito, velle se perpetuò deinceps quotannis festum eius diem habere. Hoc exemplum multis Lugduni profuit, qui in pari metu idem auxilium implorârunt, feliciter suis votis potiti.

potiti. Syllabus illorum nimis prolixus foret, si vellem omnes, de quibus mihi constat, hic loci percensere. Duo aut tria digniora exempla sufficiant.

D. Augerius in Delphinatu supremæ curiæ Aduocatus, cùm Lugdunî commoratus 15. Iulij 1638. animaduerteteret, filiolum suum septennem Theodorum Augerium peste afflatum esse, quem pestilens tumor cum febris vehementi cunctisque mali illius indicijs inuaserat, ac postridie obseruaret, morbo augescenti venenatum vlcus accedere: pro filio S. IOSEPHO spondit, si filiolo à Deo sanitatem exoraret, suamque insuper familiam ab eâ contagione seruaret, velle se in templo S. IOSEPHI nouenarium quendam cultum instituire, ac sacro se nouem continuis diebus interfuturum, cereos etiam & faces eius Aræ se accensurum, cum tabula accepti ab eo beneficij indice. Interea paruulus eodem die à chirurgis frequentatus iudicatus est duas exinde horas non superuicturus; quare

quare hinc elatus & ad S. Laurentij
 ædem, quâ peste infecti recipiebantur,
 deportatus est. Sed quod pro magno
 prodigio habendum, confestim, vbi eò
 deuenit, fuit curatus, ac tota insuper
 familia dicti Augerij nouem capitibus
 constans ab eâ lue intacta remansit.
 Quam ob rem factus voti sui reus vo-
 tiuâ tabulâ memoriam seruatae inco-
 lumitatis testatus est, in quâ ipse cum
 coniuge, ac liberis flexis genibus depi-
 ctus visitur, ceu gratias Deo, ac S. IO-
 SEPHO pro tanto munere persolutu-
 rus. Is ipse datis ad me litteris suâ ma-
 nu subscriptis singula ordine explica-
 uit, vt veritati patrocigaretur.

P. Melchior Faugius Societatis no-
 stræ, qui mensem vnum de peste susce-
 ptorum obsequio fuit expositus, & ipse
 venenum concepit; iamq; ita grauiter
 decumbebat, vt à toto triduo actum
 de ipsius vitâ crederetur, quo tempore
 perpetuo videbatur animâ agere: cum
 quidam ex eadem Societate ægro per-
 familiaris votû nuncupauit, ægro se, si
 conua-

conualesceret, auctore fore, vt nouies rem diuinam in templo S. IOSEPHI pro eiusdem honore perageret, seque Sacrorum illorum ministrum futurum. Eadem igitur hora, qua votum fuit editum, æger vocem, deinde valetudinem recuperavit, omnis periculi immunis.

Teuenetus probus senex è pago, quod prope Lugdunum situm à sancto Laurentio nomen habet, peste correptus à loci Vicario postulabat, num ratio nulla suppeteret, ex eo malo conualescendi: cui alter respondit, consultum ante omnia videri, ad S. IOSEPHVM confugere, votoque se obstringere, quotannis eius Natalem se festo more expiatâ conscientia, sumptaque SS. Eucharistia celebraturum, additâ nouem continuos dies quotidie septies Oratione Dominicâ, & toties Salutatione Angelicâ, quibus ad finem semper tria hæc sacra nomina, IESVS, MARIA, IOSEPH, subiungeret. Nec bonus senecio votum distulit, quo edito mox fuit à peste desertus; vt admirari satis non

non posset, quorsum tam subito tumores ac bubones euauissent.

Martinus Bauius puellus quatuor circiter annorum in genis pestilens tumber alebat: quem proinde ut iam conclamatum mater plurimum deflebat, adest interim aliquis, qui jubeat eum S. IOSEPHO deuouere atque committere: quod mater promptè excipiens, rectè, inquit, mones; quippe eius festo die in lucem filius est editus. Ergo statim vsa consilio, S. IOSEPHE, inquit, filium meum tibi commendo. Post duas deinde horas pueri pater signa imminentis in eo mortis deprehendens coniugem accersit; quæ itidem persuasa, de filio actum esse, ah! S. IOSEPH, vociferari cœpit: tum ubi ad natum accessit, sensit eum aliquanto melius habere; qui non multò post afferri sibi cibum leuarique se lecto petijt, S. IOSEPHI operà se saluum dictitans. Et reuerà postridiè nullum ampliùs mali vestigium, aut nausea, debilitasue singularis apparuit; neque deinceps

mor-

morbis illi redijt. Tota Guillotiera, vbi hoc accidit, eo prodigio non parum fuit attonita; neque parentes omiserunt, puellum ad S. Iosephi templum deducere, vt illic se gratum exhiberet, ac simul anathema suspenderet, quod filio restitutæ sanitatis historiam repræsentaret, vt & patri redditam incolumitatem; qui eodem morbo nuper adeo vexatus eiusdem Diui inuocato auxilio euasit, postquam gossipium prodigiosi Laudunensis vnguenti attractu consecratum affectæ parti applicuit.

Benedictus Goutellius hortulanus, qui hortum S. Iosephi templo vicinum colebat, quotidie è domo suâ funus habuit: ij enim septemdecim, qui eius horti septo claudebantur, omnes à peste laborantium, aut ab eâ conualescentium domum fuere abducti, vbi decem aut nouem obiêre. Solus ipse cum famulo superfuit: neque expectanda illi melior fortuna fuit; cum ij, qui inde elati aut in eâ domo

de-

defuncti sunt, vxor, liberi, ac serui fuerint, quorum ille cibo, ac consuetudine utebatur. Cùm itaque in hoc articulo deprehensum se cerneret, cuiusdam è Societate nostrâ consilium secutus, votum edidit; & ego ipse, quem eius, vt nobis vicini cura tangebatur, facto voto eidem Diuo pollicitus fui, curaturum me, vt eius honori aliquot SS. Communiones, & corporis austeritates obirentur, si vitam illius ac serui, qui vnus ei restabat, tueri dignaretur. Et omnino votis nostris propitium se S. I O S E P H V S præbuit, malumque grassari intra eius fines desijt.

Finem huic Capiti per Lugdunensis huius vrbs sanitatis publicæ arbitros imponamus: quorum quilibet pro se priuatim votum S. I O S E P H O pro suâ incolumitate fecit. Hi cùm Dei & S. I O S E P H I ope ita fuissent seruati, vt nullam pestem attraherent, etsi magnis quotidie occasionibus ob muneris sui rationem & exercitium, quod
 magnâ

magnâ charitate obibant, paterent, simul deinde festo SS. Innocentum die anni præteriti 1638. ad Confessionis & SS. synaxis sacramenta accesserunt, cereumque in templo S. IOSEPHI eidem Diuo dedicârunt, gratijs illi ob suam cuiusvis & totius Lugdunensis ciuitatis incolumitatem actis.

CAPVT XIII.

De auxilio, quod S. IOSEPHVS in varijs omnis generis occasionibus exhibet.

SATIS hîc foret dicere, S. IOSEPHVM Christianis omnibus, qui experiri aliquem eius maximæ benignitatis fructum volunt, communis parentis loco esse, neminemque in quocunque negotiorum genere ab eotristem recedere, qui suam ei causam committat. Nihilominus non inutilem me præstare operam puto, si eius rei aliquot specimina velut totidem adhorta-

horta-